

Arrest

nr. 171 530 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en soenniet te zijn. U was woonachtig in de Al-Kifah wijk te Bagdad.

Tijdens de ochtend van 5 oktober 2013 vielen er sjiiitische militieleden binnen in het Al-Manqal Al-Baghdadi restaurant waar u toen werkte als chef-kok. De militieleden waren met 7 à 8 personen en namen u samen met twee andere collega's – Mohammed Ahmed en Omar - apart in de keuken. Ze namen enkele u en uw twee collega's mee omdat jullie de enige soennieten waren die in het restaurant werkten. U verklaarde dat één van de militieleden het gebeuren filmde. Nadat ze u geslagen hadden, verloor u het bewustzijn. U werd overgebracht naar het ziekenhuis en wanneer u daar terug bij bewustzijn kwam, vernam u dat uw twee collega's overleden waren. De dag na de inval van de milities

in het restaurant verliet u het ziekenhuis. U diende samen met de families van de overleden collega's en de eigenaar van het restaurant klacht in tegen de milities, echter zonder resultaat.

Na de inval stopte u met werken in het Al-Manqal Al-Baghdadi restaurant. Eind 2014 begon u met werken in het Al-Waha restaurant in de Al-Waziriyah wijk. Begin juni 2015 ging u met de broer van Mohammed Ahmed, Abdullah Ahmed naar de markt in Al-Saddreia. U zag daar de man van de militie die de inval in het Al-Manqal Al-Baghdadi restaurant had gefilmd. Thuis vertelde u aan uw vader dat u die persoon gezien had. Abdullah zei hetzelfde tegen zijn moeder. De moeder van Abdullah en Mohammed kwam bij u thuis en stelde aan uw vader voor om samen een klacht in te dienen tegen die persoon. U heeft dezelfde dag nog, samen met uw vader en de moeder van Abdullah en Mohammed, klacht ingediend tegen de persoon die de inval had gefilmd. De politie stuurde mensen naar de plek waar u de persoon had gezien, maar ze vonden niemand.

Op 15 juni 2015 kwamen gewapende militieleden bij u thuis langs. Ze vroegen naar u, maar u was niet thuis aangezien u aan het werk was. Hierna ontstond er een ruzie tussen uw vader en de militieleden. Na de ruzie werd uw vader en uw jongere broer Hassan vermoord. Uw moeder viel flauw. Daarna kwamen uw burens langs die uw vader en uw broer naar het ziekenhuis brachten. U moeder vertrok samen met uw andere broers naar uw tante. Uw moeder belde u om te zeggen dat uw vader en broer vermoord waren en dat u naar uw tante moest gaan. U verbleef samen met uw moeder en uw broers nog een maand bij uw tante voor uw vertrek uit Irak.

Op 16 juli 2015 verliet u Irak op legale wijze via de luchthaven van Bagdad en reisde u samen met uw moeder en uw broers met het vliegtuig naar Turkije. U vertrok vanuit Turkije en bereikte Griekenland op illegale wijze met de boot op 20 juli 2015. Uw moeder en uw broers bleven in Turkije. Op 2 augustus 2015 reisde u onder een valse identiteit met het vliegtuig van Athene naar België. U diende uw asielaanvraag in België in op 3 augustus 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de overlijdensaktes van uw vader en uw broer Hassan.

B. Motivering

U vreest dat u bij uw terugkeer zal vermoord worden door de sjiitische milities die u reeds aangevallen hebben op 5 oktober 2013 en die op 15 juni 2015 uw vader en uw jongere broer Hassan vermoord hebben. De sjiitische milities zouden u willen vermoorden omwille van het feit dat u soenniet bent.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de gebeurtenis die de aanleiding zou hebben gevormd voor uw vlucht uit het land, het incident waarbij uw vader en broer zouden zijn vermoord, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde immers zowel op het interview bij DVZ als op het gehoor bij het CGVS dat u op 15 juni 2015, de dag van de moord op uw vader en broer, in Irak was en dat u pas een maand later op 16 juli 2015 naar België vertrok (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en zie interview DVZ vraag 31). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland te Mytilini op 15 juni 2015 (cf. HIT EUODAC in bijlage). Dit strookt dus niet met uw verklaring dat u toen nog in Irak was en dat u naar aanleiding van dit incident uit uw land van herkomst zou zijn gevlucht. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat het onmogelijk was dat uw vingerafdrukken werden genomen op 15 juni 2015 in Griekenland. U hield vol dat u pas op 20 juli 2015 van Turkije naar Griekenland reisde (CGVS, pg. 16). U bracht tijdens het interview op het CGVS geen documenten aan die zouden kunnen bewijzen dat u effectief nog in Bagdad was op 15 juni 2015 en dat u pas op 16 juli 2015 uit het land zou zijn vertrokken.

Na het interview stuurde u een medisch attest op ter staving van uw bewering dat u in juni 2015 nog in Irak verbleef en dat u pas in juli 2015 het land zou hebben verlaten. U onderging volgens dat attest plastische chirurgie op 7 juli 2015 in het el-Karch ziekenhuis te Bagdad omwille van een wonde in uw nek. Dit attest kan echter niet als afdoende bewijs aanzien worden van uw verblijf in Bagdad op 15 juni 2015 aangezien het niet strookt met de verklaringen die u aflegde over uw verblijf in Bagdad de periode van 15 juni 2015 tot 16 juli 2015. U verklaarde immers dat u toen bij uw tante woonde en daar leefde 'zoals een gevangene' en dat u 'altijd binnen het huis bent gebleven' tot het moment dat u Irak verliet (CGVS, pg. 13 en pg. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd en weinig waarschijnlijk dat u, gezien de beweerdde vrees die u toen had en de verklaringen die u aflegde hoe u leefde in de periode dat u in Bagdad ondergedoken zou hebben gezeten, plastische chirurgie onderging gedurende uw verblijf bij uw tante. U legt naast dit medisch attest ook geen enkel ander bewijs of document voor in verband met uw verblijf in Irak op 15 juni 2015. Uw advocaat had u nochtans op het belang hiervan gewezen (CGVS,

pg. 18). U had bijvoorbeeld documenten kunnen voorleggen in verband met uw reisroute zoals vliegtuigtickets, bewijzen van de boeking van uw reis, kopieën van de paspoorten van uw familieleden met stempels over de inreis naar Turkije, etc. Aangezien u verklaarde dat u nog contact hebt met uw familie in Turkije (CGVS, pg. 4-5), zou u dergelijke stukken ook redelijkerwijze via hen moeten kunnen bekomen. Het feit dat u niet kan aantonen dat u op 15 juni 2015 in Irak was en het Commissariaat-generaal over een bewijs beschikt dat u toen reeds in Griekenland was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het kan immers niet dat u gevlucht bent voor een feit – de moord op uw vader en broer – dat zich nog niet heeft voorgedaan op het moment van u vertrek.

Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de beweerdde oorzaak van al uw problemen, namelijk de inval op het restaurant waar u werkte op 5 oktober 2013. Dit is weinig waarschijnlijk aangezien het niet enkel een inval betrof maar ook de moord op twee van uw collega's (CGVS, pg. 10). Omdat het om dermate ernstige feiten gaat, kan er verwacht worden dat u hiervan bewijzen voorlegt. Bovendien gaf u zelf aan dat de politie enige moeite heeft gedaan en dat verschillende mensen klacht hebben ingediend: uzelf, familie van de vermoorde collega's en de eigenaar van het restaurant (CGVS, pg. 11). U verklaarde dat u drie medische attesten hebt en een bewijs van uw aanklacht, maar dat u ze niet kan voorleggen aan de Belgische asielinstanties omdat ze bij uw thuis liggen en er niemand naar het huis kan gaan (CGVS, pg. 12). U gaf echter aan dat ook de eigenaar van het restaurant en de families van de twee overleden collega's klachten indienden (CGVS, pg. 11). Ook hiervan kan u geen bewijs voorleggen omdat u geen contact meer heeft met hen, zo verklaarde u (CGVS, pg. 18). U beweerde verder dat u niemand in Irak hebt om u te helpen om bewijsstukken van uw asielrelaas te bekomen (CGVS, pg. 18). Het is weinig waarschijnlijk dat u niemand meer hebt in Irak om u te helpen. U had bijvoorbeeld uw tante, de familie van uw overleden collega's of de eigenaar van het restaurant kunnen contacteren om aan bewijsstukken te geraken (CGVS, pg. 13 & 15). Het CGVS wijst trouwens op het feit dat u na het gehoor bij het CGVS wél nog een document voorlegde dat volgens uw verklaringen in juli 2015 in Irak zou zijn uitgegeven om uw verblijf te bewijzen (cf. supra). Er kan gezien het belang hiervan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om hier bewijzen van voor te leggen en om de eigenaar van het restaurant en de families van de overleden collega's te contacteren.

Het Commissariaat-generaal meent dat er in het licht van bovenstaande vaststellingen ook getwijfeld kan worden aan uw verhaal omtrent de moord op uw vader en jongere broer Hassan. Gezien het feit dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen over de oorzaak van al uw problemen, de aanslag in het restaurant, en de flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen over de aanleiding en het moment van uw vertrek uit Irak en de informatie waarover het CGVS in dit verband beschikt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader en jongere broer Hassan vermoord werden.

Daarnaast lijkt uw asielrelaas ook weinig logisch. Het lijkt immers weinig aannemelijk u wel zou zijn gevisieerd na de klacht bij de politie die u in 2015 zou hebben ingediend en niet na de klacht die u in 2013 zou hebben ingediend naar aanleiding van de inval in het restaurant en de moord op uw collega's (CGVS, pg. 11). De politie beschikte immers over dezelfde informatie als in 2013, onder meer de beelden van de bewakingscamera's en de verschillende klachten die door u en de andere betrokken werden ingediend na het incident in 2013. Het onderzoek leverde toen niets op. In 2015 had u de man die de inval had gefilmd, gezien op de markt (CGVS, pg. 13). U verklaarde dat die man u toen niet gezien heeft (CGVS, pg. 14). Daarna diende u klacht in bij de politie tegen onbekenden. De politie ging naar de markt om te onderzoeken of die man daar nog aanwezig was (CGVS, pg. 14). De politie vond de man echter niet en het onderzoek leverde – net zoals in 2013 – niets op. Aangezien de vervolgers blijkens uw verklaringen weinig of niets te vrezen hadden van de politie of de Iraakse autoriteiten na de klachten in 2013 en 2015, lijkt het weinig logisch dat ze door een nieuwe daad – de moord op uw vader en broer – de aandacht op zich zouden vestigen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevestigen enkel uw identiteit, die in en deze beslissing niet wordt betwist. Daarnaast legde u de overlijdensaktes van uw vader en jongere broer voor. Dit document heeft onvoldoende bewijskracht voor de moord op uw vader en jongere broer. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van deze stukken verder relativeert. U legde ook een medisch attest voor in verband met een operatie die plaatsvond op 7 juli 2015. Dit document heeft, zoals in deze beslissing reeds werd beargumenteerd, onvoldoende bewijskracht voor uw beweerdde verblijf in Irak op 15 juni 2015.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van

dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eventuele onderverdeling

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 48/7 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 2 en 11 van Verordening nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (“Eurodac-verordening”), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna: Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 48/7 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM ; artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U vreest dat u bij uw terugkeer zal vermoord worden door de sjjiitische milities die u reeds aangevallen hebben op 5 oktober 2013 en die op 15 juni 2015 uw vader en uw jongere broer Hassan vermoord hebben. De sjjiitische milities zouden u willen vermoorden omwille van het feit dat u soenniet bent.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de gebeurtenis die de aanleiding zou hebben gevormd voor uw vlucht uit het land, het incident waarbij uw vader en broer zouden zijn vermoord, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde immers zowel op het interview bij DVZ als op het gehoor bij het CGVS dat u op 15 juni 2015, de dag van de moord op uw vader en broer, in Irak was en dat u pas een maand later op 16 juli 2015 naar België vertrok (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en zie interview DVZ vraag 31). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland te Mytilini op 15 juni 2015 (cf. HIT EURODAC in bijlage). Dit strookt dus niet met uw verklaring dat u toen nog in Irak was en dat u naar aanleiding van dit incident uit uw land van herkomst zou zijn gevlucht. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat het onmogelijk was dat uw vingerafdrukken

werden genomen op 15 juni 2015 in Griekenland. U hield vol dat u pas op 20 juli 2015 van Turkije naar Griekenland reisde (CGVS, pg. 16). U bracht tijdens het interview op het CGVS geen documenten aan die zouden kunnen bewijzen dat u effectief nog in Bagdad was op 15 juni 2015 en dat u pas op 16 juli 2015 uit het land zou zijn vertrokken.

Na het interview stuurde u een medisch attest op ter staving van uw bewering dat u in juni 2015 nog in Irak verbleef en dat u pas in juli 2015 het land zou hebben verlaten. U onderging volgens dat attest plastische chirurgie op 7 juli 2015 in het el-Karch ziekenhuis te Bagdad omwille van een wonde in uw nek. Dit attest kan echter niet als afdoende bewijs aanzien worden van uw verblijf in Bagdad op 15 juni 2015 aangezien het niet strookt met de verklaringen die u aflegde over uw verblijf in Bagdad de periode van 15 juni 2015 tot 16 juli 2015. U verklaarde immers dat u toen bij uw tante woonde en daar leefde 'zoals een gevangene' en dat u 'altijd binnen het huis bent gebleven' tot het moment dat u Irak verliet (CGVS, pg. 13 en pg. 15). Het is dan ook bijzonder vreemd en weinig waarschijnlijk dat u, gezien de beweerdde vrees die u toen had en de verklaringen die u aflegde hoe u leefde in de periode dat u in Bagdad ondergedoken zou hebben gezeten, plastische chirurgie onderging gedurende uw verblijf bij uw tante. U legt naast dit medisch attest ook geen enkel ander bewijs of document voor in verband met uw verblijf in Irak op 15 juni 2015. Uw advocaat had u nochtans op het belang hiervan gewezen (CGVS, pg. 18). U had bijvoorbeeld documenten kunnen voorleggen in verband met uw reisroute zoals vliegtuigtickets, bewijzen van de boeking van uw reis, kopieën van de paspoorten van uw familieleden met stempels over de inreis naar Turkije, etc. Aangezien u verklaarde dat u nog contact hebt met uw familie in Turkije (CGVS, pg. 4-5), zou u dergelijke stukken ook redelijkerwijze via hen moeten kunnen bekomen. Het feit dat u niet kan aantonen dat u op 15 juni 2015 in Irak was en het Commissariaat-generaal over een bewijs beschikt dat u toen reeds in Griekenland was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het kan immers niet dat u gevlucht bent voor een feit – de moord op uw vader en broer – dat zich nog niet heeft voorgedaan op het moment van u vertrek.

Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de beweerdde oorzaak van al uw problemen, namelijk de inval op het restaurant waar u werkte op 5 oktober 2013. Dit is weinig waarschijnlijk aangezien het niet enkel een inval betrof maar ook de moord op twee van uw collega's (CGVS, pg. 10). Omdat het om dermate ernstige feiten gaat, kan er verwacht worden dat u hiervan bewijzen voorlegt. Bovendien gaf u zelf aan dat de politie enige moeite heeft gedaan en dat verschillende mensen klacht hebben ingediend: uzelf, familie van de vermoorde collega's en de eigenaar van het restaurant (CGVS, pg. 11). U verklaarde dat u drie medische attesten hebt en een bewijs van uw aanklacht, maar dat u ze niet kan voorleggen aan de Belgische asielinstanties omdat ze bij uw thuis liggen en er niemand naar het huis kan gaan (CGVS, pg. 12). U gaf echter aan dat ook de eigenaar van het restaurant en de families van de twee overleden collega's klachten indienden (CGVS, pg. 11). Ook hiervan kan u geen bewijs voorleggen omdat u geen contact meer heeft met hen, zo verklaarde u (CGVS, pg. 18). U beweerdde verder dat u niemand in Irak hebt om u te helpen om bewijsstukken van uw asielrelaas te bekomen (CGVS, pg. 18). Het is weinig waarschijnlijk dat u niemand meer hebt in Irak om u te helpen. U had bijvoorbeeld uw tante, de familie van uw overleden collega's of de eigenaar van het restaurant kunnen contacteren om aan bewijsstukken te geraken (CGVS, pg. 13 & 15). Het CGVS wijst trouwens op het feit dat u na het gehoor bij het CGVS wél nog een document voorlegde dat volgens uw verklaringen in juli 2015 in Irak zou zijn uitgegeven om uw verblijf te bewijzen (cf. supra). Er kan gezien het belang hiervan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om hier bewijzen van voor te leggen en om de eigenaar van het restaurant en de families van de overleden collega's te contacteren.

Het Commissariaat-generaal meent dat er in het licht van bovenstaande vaststellingen ook getwijfeld kan worden aan uw verhaal omtrent de moord op uw vader en jongere broer Hassan. Gezien het feit dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen over de oorzaak van al uw problemen, de aanslag in het restaurant, en de flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen over de aanleiding en het moment van uw vertrek uit Irak en de informatie waarover het CGVS in dit verband beschikt, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader en jongere broer Hassan vermoord werden.

(...)

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevestigen enkel uw identiteit, die in en deze beslissing niet wordt betwist. Daarnaast legde u de overlijdensaktes van uw vader en jongere broer voor. Dit document heeft onvoldoende bewijskracht voor de moord op uw vader en jongere broer. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met

geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van deze stukken verder relativeert. U legde ook een medisch attest voor in verband met een operatie die plaatsvond op 7 juli 2015. Dit document heeft, zoals in deze beslissing reeds werd beargumenteerd, onvoldoende bewijskracht voor uw beweerde verblijf in Irak op 15 juni 2015.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt dat het document “HIT EURODAC” heel erg beknopt is en geen gegevens bevat die het mogelijk maken de overeenkomst van de vingerafdrukken, en vooral het tijdstip van afname te verifiëren, terwijl artikel 11 van Verordening (EU) nr. 603/2013 van 26 juni 2016 bepaalt welke gegevens in het EUODAC bestand moeten worden opgeslagen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt uit de “Hit Eurodac” van 11 oktober 2015 dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van “GR2MYT2015061598140” genomen in Griekenland te Mytilini op 15 juni 2015. Hieruit blijkt dat na de kenletters het cijfer “2” volgt als identificatie van de personencategorie. Dit cijfer “2” na de landencode GR verwijst overeenkomstig art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, naar personen bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening (Verordening (EG) Nr. 2725/2000 van 11 december 2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin). Hiermee wordt dus bedoeld: “*elke vreemdeling van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land, door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschijnd van de grens van die lidstaat, en die niet is teruggezonden.*” Daar verzoeker enerzijds duidelijk verklaard heeft op illegale wijze per boot naar Griekenland te hebben gereisd, en uit de “HIT EUODAC” blijkt dat verzoekers vingerafdrukken genomen werden omdat hij illegaal de grens van Griekenland overschreden had, moet worden aangenomen dat verzoeker zijn vingerafdrukken in Griekenland werden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat het document “HIT Eurodac” te beknopt is en niet conform artikel 11 van Verordening (EU) nr. 603/2013 van 26 juni 2013 is, wordt vastgesteld dat artikel 11 enkel betrekking heeft op de gegevens van asielzoekers, terwijl verzoeker tot personencategorie “2” behoort, zijnde personen die illegaal de grens van een lidstaat hebben overschreven. In casu is artikel 8, tweede lid van Verordening (EU) nr. 603/2013 van 26 juni 2013 van toepassing. Wat er ook van zij, artikel 8 specificeert enkel welke gegevens in het centraal systeem moeten vastgelegd worden, maar heeft geen betrekking op het document dat aangeeft dat de vingerafdrukgegevens die in de geautomatiseerde centrale gegevensbank zijn opgeslagen en de vingerafdrukken die door een lidstaat zijn toegezonden voor een persoon met elkaar overeenstemmen.

Daar waar verzoeker betoogt dat er, gezien de enorme toestroom van vluchtelingen op de Griekse eilanden, extra voorzichtig moet omgesprongen worden met informatie die door de Griekse autoriteiten wordt verstrekt, benadrukt de Raad dat het een feit van algemeen bekendheid is dat vingerafdrukken uniek en persoonsgebonden zijn, en bijgevolg een uitermate belangrijk element vormen om de juiste identiteit van een persoon vast te stellen. Waar verzoeker insinueert dat er mogelijks sprake is van een vergissing, wordt erop gewezen dat de lidstaten er zorg voor dienen te dragen dat de toegezonden vingerafdrukgegevens van zodanige kwaliteit zijn dat zij geschikt zijn voor vergelijkingen door het geautomatiseerde vingerafdrukherkenningssysteem. Bovendien is de centrale eenheid van het Eurodacsysteem uitgerust met een geautomatiseerd vingerafdrukkenherkenningssysteem en worden treffers in “Eurodac” bijkomend geverifieerd door een geoefende deskundige op het gebied van vingerafdrukken (artikel 3 Verordening (EG) Nr. 2725/2000 van 11 december 2000 betreffende de

instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin; en overweging 19 en 21 van de door verzoeker aangehaalde Verordening (EU) nr. 603/2013 van 26 juni 2013).

Nu uit de gegevens van het document "Hit Eurodac" blijkt dat verzoeker geregistreerd staat als een persoon die illegaal de grens van Griekenland overschreden heeft en verzoeker geenszins ontkent op illegale wijze naar Griekenland te hebben gereisd, getuigt het van een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de "Hit Eurodac" geoordeeld heeft dat verzoeker reeds op 15 juni 2015 in Griekenland verbleef. Verzoekers bewering van het tegendeel kan niet worden aanvaard. Bovendien kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijf niet in overeenstemming zijn met het document dat hij ter staving van zijn verblijf heeft neergelegd. Daar verzoekers unieke biometrische gegevens terug te vinden zijn de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, en hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij op 15 juni 2015 nog daadwerkelijk in Bagdad verbleef, ziet de Raad niet in waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder onderzoek had moeten voeren naar de correctheid van deze "hit" en in het bijzonder de datum waarop verzoekers vingerafdrukken werden genomen. De bewering dat het gelet op de massale toestroom van vluchtelingen in Griekenland niet ondenkbaar is dat de vingerafdrukname op een verkeerde datum werd ingegeven, is slechts een veronderstelling, doch geheel niet bij machte om aan te tonen dat er daadwerkelijk aan vergissing is gebeurd.

Waar verzoeker overigens betoogt dat hij zelf geen toegang geeft tot de Eurodac-gegevens, wordt verwezen naar artikel 29 van de door verzoeker aangehaalde Verordening (EU) nr. 603/2013 van 26 juni 2013. In dit artikel wordt de toegang en de procedure tot rechtzetting van gegevens in Eurodac uiteengezet. Verzoeker toont niet aan dat hij volledig afhankelijk is van de verwerende partij om meer informatie te bekomen omwille van het gegeven dat hij geen toegang heeft tot deze gegevens.

Samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig omdat (i) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat verzoeker reeds op 15 juni 2015 in Griekenland verbleef; (ii) het medisch attest dat verzoeker ter staving van zijn verblijf in Irak neerlegt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt, daar de inhoud van dit attest niet te rijmen valt met zijn bewering van 15 juni 2015 tot 16 juli 2015 "zoals een gevangene" bij zijn tante te hebben gewoond en haar huis niet te hebben verlaten tot op het moment dat hij Irak verliet; (iii) verzoeker geen enkel ander document voorlegt dat zijn verblijf in Irak tot 16 juli 2015 en beweerde reisroute kan staven, dit terwijl hij verklaarde nog contact te hebben met zijn familie in Turkije zodat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij dergelijke stukken via hen kan bekomen; (iv) verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met de beweerde oorzaak van zijn problemen, namelijk de aanval op het restaurant waar hij op 5 oktober 2013 werkte, terwijl ook dit (gelet op het feit dat er twee collega's gedood werden, meerdere mensen klacht hadden ingediend en de politie een onderzoek gevoerd) redelijkerwijze van hem verwacht kan worden; en (v) verzoeker enerzijds stelt dat de nodige bewijsstukken in Irak liggen, maar dat hij niemand in Irak heeft die hem kan helpen de documenten te bekomen, doch anderzijds na zijn gehoor, ter staving van zijn voorgehouden verblijf in Bagdad, plots een medisch attest kan voorleggen dat volgens zijn verklaringen in juli 2015 te Irak zou zijn uitgegeven. De Raad stelt vast dat verzoeker, behoudens zijn betoog aangaande de toepassing van de Eurodac-verordening, geen enkele ernstige poging onderneemt om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, zodat ze onverminderd gehandhaafd blijven.

Bij zijn aanvullende nota van 24 juni 2016 voegt verzoeker een medisch attest, waarin bevestigd wordt dat verzoeker in zijn nek een litteken vertoont en er 23 hechtingen werden geplaatst.

Dit medisch attest kan echter geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Het attest dat verzoeker reeds eerder neerlegde, kon immers niet als afdoende bewijs aanzien worden van zijn verblijf in Bagdad op 15 juni 2015 aangezien het niet strookt met de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn verblijf in Bagdad in de periode van 15 juni 2015 tot 16 juli 2015. Verzoeker verklaarde immers dat hij toen bij zijn tante woonde en daar leefde 'zoals een gevangene' en dat hij altijd binnen het huis is gebleven tot het moment dat hij Irak verliet. Het thans voorgelegde medisch attest is dan ook niet bij machte aan te tonen dat verzoeker in de aangegeven periode in Irak verbleef.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij een asielaanvraag indiende omdat hij vreest bij terugkeer naar Irak, net zoals zijn collega's, broer en vader, te worden vermoord door sjiiitische milities omwille van het behoren tot de soennitische strekking. Verzoeker betoogt dat hij niet enkel persoonlijk en individueel

geviseerd werd, maar ook als lid van een bepaalde groep, nl. de soennieten. Hij verklaarde immers meermaals dat de reden waarom hij en zijn familie geviseerd werden zijn soennitische achtergrond is. Verzoeker meent dat hij op basis van deze vrees in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, daar in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kan bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde religieuze minderheid zonder dat het nodig is een persoonlijk doelwit van vervolging te vormen. Ook wijst hij erop dat hij afkomstig is uit een door sjiïeten gedomineerde wijk.

Verzoeker citeert uit enkele richtlijnen en rapporten van UNHCR; de COI Focus *"Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015; de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers* van 31 mei 2012; het rapport *"Position on Returns to Iraq"* van 27 oktober 2014, een rapport van de UN Security Council van 26 oktober 2015; het Nederlands Ambtsbericht van april 2015; een rapport van de U.S. Department of State getiteld: *"Iraq 2014 Human Rights Report"*; een artikel van Musings on Iraq met als titel *"Continued Heavy Fighting in Iraq 2nd Week of May 2015"*; een rapport van de Finnish Immigration Service genaamd *"Security situation in Baghdad – the Shia Militias"* van 29 april 2015, een rapport van Amnesty International getiteld *"Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq"* van 2014; een rapport van Human Rights Watch met als titel *"Iraq: Pro-Government Militias' Trail of Death"* van 31 juli 2014; en drie rapporten van Human Rights Watch, met name *"For Iraq's Sunnis, Sectarian Militias Pose an Extra Threat"* van 24 oktober 2014, *"The Gangs of Iraq"* van 4 november 2014, en *"Iraq: Militias Escalate Abuses, Possibly War Crimes"* van 15 februari 2015. Verzoeker besluit dat uit voornoemde rapporten blijkt dat het sektarisch geweld tegen soennieten toeneemt in Bagdad. Soennieten zijn het slachtoffer van mishandelingen, uithuiszettingen, ontvoeringen en moorden. De Sjiïtische milities hebben hechte banden met de Iraakse overheid en veiligheidsdiensten, en bemannen mee checkpoints. In totaal zijn er zo'n 200 checkpoints in Bagdad, waar gecontroleerd kan worden tot welke religieuze tak iemand behoort. Soennieten proberen hun religie te verbergen aan deze checkpoints, om niet in de problemen te komen. Een toenemend aantal soennieten wordt geëxecuteerd teruggevonden, waarbij de familie de lichamen niet durft op te halen uit schrik voor de sjiïtische milities. Deze intimidaties en moorden hebben wel degelijk een impact op het leven van de soennieten in Bagdad. Verzoeker wijst erop dat de minister van binnenlandse zaken en de minister bevoegd voor mensenrechten prominente leden zijn van de Badr organisatie, hetgeen één van de sterkste milities is in Bagdad, hetgeen duidelijk de straffeloosheid illustreert waarmee dergelijke milities tewerk gaan.

Waar uit de voormelde informatie, de overige in het verzoekschrift geciteerde informatie en de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan worden afgeleid dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of geviseerd. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande en ongeloofwaardig asielerelaas aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. De verwijzing naar talrijke rapporten omtrent de situatie voor soennieten in Bagdad volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat verzoeker de hoger geciteerde concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt maar zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting over de artikelen 3 en 13 EVRM alsook een verwijzing naar rechtspraak van het EHRM. De motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Verder dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Het weze herhaald dat deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De conclusie van de commissaris-generaal is niet gewijzigd in de aanvullende nota van 20 juni 2016 waarbij de nieuwe COI Focus d.d. 20 juni 2016 over de actuele veiligheidssituatie ter kennis werd gebracht.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker talrijk aangevoerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Vanaf begin april 2016 neemt het aantal zware en zeer zware aanslagen weliswaar toe in Bagdad en de verre omtrek ervan, doch dit kadert opnieuw in de strategie van IS die erin bestaat de Iraakse regering te verzwakken. Ook profiteerde IS er in deze periode van dat de veiligheidsdiensten afgeleid waren door de politieke onrust en de bijkomende opdracht om duizenden sjiitische pelgrims te beveiligen die voor een religieuze feestdag naar Noord-Bagdad trokken.

Het komt ook volgens de recente informatie van 20 juni 2016 in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. De informatie die verzoeker bijbrengt doet hier geen afbreuk aan.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS tot voor kort minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisereerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad alleen maar toeneemt en maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist zoals overvloedig blijkt uit de informatie die zowel door de verzoekende partij als de verwerende partij wordt bijgebracht en aangevoerd, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enzovoort blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in 2015 tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal

gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Niettegenstaande het actuele rapport van 12 juni 2016 geen recente cijfers bevat inzake terugkeer, doet het betoog dat de cijfers van het aantal terugkeerders moet bekeken worden in het licht van het aantal asielaanvragen van Irakezen in dezelfde periode; dat er geen informatie is over de beweegredenen van zij die terugkeren; dat er niet is nagegaan of zij zich effectief opnieuw in Bagdad gevestigd hebben en dit op een veilige wijze; dat inwoners van Bagdad ook wegvluchten voor het geweld, dat 91% van de IDP's in Irak willen terugkeren naar hun regio van herkomst maar dit niet doet; dat mensen wel degelijk Bagdad ontvluchten en dat de mensen die Bagdad ontvluchten ook in één van de meest onveilige provincies Anbar terechtkomen hier geen afbreuk aan.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert verzoeker meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij vele burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Ook waar gewezen wordt op het feit dat in de COI Focus aanwezig in het administratief dossier wordt vermeld dat zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbaar leven niet stilviel, wordt gesteld dat er thans diverse objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en de beoordeling thans geschied op basis van de dit op ogenblik voorhanden zijnde recentste informatie.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming aangezien de feitelijke controle van de stad in handen is van sjitische milities die hem viseren en dienaangaande wijst naar de in het administratief dossier aanwezige informatie en een algemeen rapport, dient erop te worden gewezen dat zijn vrees voor deze sjitische milities niet geloofwaardig werd geacht (zie infra).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op

ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF